Ч. 212. Субота 21 вересня (4 жовтня) 1902. Рік XII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Внутрішне положене. — Болгарскі торжества.— Справи фінляндскі.)

З кругів, зближених до німецкого сторонництва людового, доносять, що скоро справа угоди угорскої буде полагоджена, приступить президент кабінету др. Кербер до німецко-ческих переговорів. В тій цїли буде вибрана комісия, зложена з Чехів і Німців, котра має предложити відповідні предложеня. З того самого жерела доносять, що президент кабінету мусить обставати при тім, щоби угорска угода була полагоджена в парляменті, бо лише під тим услівем Угорщина годить ся на ріжні уступки. — В справі внутрішного положеня політичного виголосив сими днями бесіду посол Ґрос перед виборцями в Іглаві. В єго бесіді найбільше місце займала справа ческо-німецкого спору. Др. Ґрос бив на політику „вимушуваня“, яку мнимо ведуть Чехи, котрі грозять обструкциєю — однако каже, що „Чехи не виповнять погрози, скоро побачать, що ніхто їх не боїть ся“. Держава — говорив — потребує тепер сили і солїдарности, а Чехи в такій хвили „висувають неможливі бажаня“. Сторонництво бесідника не уступить мимо того ні на волос від своїх прав народних і не згодить ся, аби економічними уступками приєднувати Чехів для підпираня угоди.

З Софії пишуть до Polit. Corresp., що сильна постанова російского правительства уникати всего, що могло би надати ювилейним торжествам в Болгарии знамя політичної маніфестациї, була строго переведена. На торжество прибуло розмірно мало російских ґенералів, а з визначних личностий цивільних лише один ґр. Іґнатієв, котрий однако держав ся цілком на боці. Дальше треба зазначити, що представитель царя вел. князь Николай Николаєвич в своїх відповідях на численні промови держав ся дуже холодно. Ті відповіди були короткі і обмежували ся тісно на словах подяки. Дальшим проявом, вказуючим, що в Петербурзі не бажали собі, аби участь урядової Росиї в ювилейних торжествах міг дати привід до яких небудь невідповідних заміток або толковань, єсть то, що вел. князь помимо горячого запрошеня не вступив до Софії, а натомість в проґраму єго подорожи входить гостина в султаньскій палаті в Константинополи. Впрочім ціле торжество мало знамя строго войскове, помимо участи в нім всіх болгарских міністрів. — На закінчене болгарских маневрів відбув ся оногди під Шейновою в присутности вел. князя Нилолая Николаєвича, кн. Фердинанда і російских ґенералів великий перегляд війска, в котрім взяло участь 35.000 вояків болгарских. Був то найбільший перегляд з усїх найбільших в Болгарии. По перегляді відбуло ся ґалеве снїдане.

Росийщене Фінляндиї поступає дальше наперед і сими днями появило ся кілька нових царских указів, котрі ще більше обмежують права Фінляндців в користь Росиян. Нові царскі укази заключають такі постанови: Кандидати і студенти, що мають академічні степені всїх російских унїверситетів, одержують в Фінляндиї такі самі права, як кандидати і студенти з академічними степенями унїверситету гельсінґфорского; урядники поліцийні, як також урядники з канцелярии ґенерал-ґубернатора можуть бути видалені зі служби „департаментом економічним“ сенату в порозуміню з ґенерал-ґубернатором і судово виступити против урядників висших можна лише за дозволом царя, против инших урядників за дозволом ґенерал-ґубернатора. Для економічного департаменту установлює ся окрему власть з тісно обмеженим кругом діланя. На еї засіданях буде проводити ґенерал-ґубернатор, або єго помічник, а на случай їх неприсутности перший віцепрезидент департаменту. Ухвали в тих справах, котрі вимагають присутности ґенерал-ґубернатора, або єго помічника, як також іме-

---

45)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Ґоркого).

(Дальше.)

Постава богомольця породила в груди Фоми якусь свобідну сьміливість, і він промовив:

— Скажи, отце Мироне, хорошо так жити.... на повній своій воли.... без діла, без діла, без родини.... ходити ось так, як ти?

Отець Мирон підняв голову і тихо засьміяв ся якимсь лагідним дитинним сьміхом. Ціле єго лице, цинамонової краски від вітру і смаги, засияло сьвітлом внутренної радости. То був другий чоловік — не богомолець і проповідник праведного житя і страху Божого, а добрий і простий мужик, котрого мягкий сьміх викликав і у Фоми добродушну усьмішку. Але засьміявши ся і поглядівши на Фому, Мирон лиш зітхнув глубоко і коротко сказав:

— Або зле?....

— Значить, ти вдоволений своїм житем?

— Не обтяжаю уха Господа мого жалобами. Нічого, живу! Бідні люди правдиво Божі.... одинока свобода від житєвих пут....

— А я ось.... — промовив Фома, але перервав і замовк. В ушах єго звучав все той завидно радістний сьміх....

— Чому ти відвязав ся від людий, від сьвіта? — спитав він помовчавши.

— Чужий був я братиї моій.... — спокійно відповів Мирон, і обвівши каюту уважним, розслїджуючим поглядом, сказав із згірдним співчутєм: — Он як виладили: Украшають, украшають себе зверха, а в середині всьо дрянь....

— Так.... — промовив Фома, глядячи у вікно.

— Отже тобі добре вандрувати? Свобідно одному жити?

— Ех, брате мій! — тихо скрикнув богомолець, присуваючись до Фоми і заглядаючи єму в лице лагідно і сумно. — Чую я.... неспокійна душа твоя, чи так?

Фома мовчки кивнув головою і вижидаючо поглянув на товариша. Лице Мирона сияло тихою радостию, він доторкнув ся рукою колїна Фоми і промовив щирим голосом.

— Віджени від себе сьвітске, бо нема в нім радости. Правдиве слово говорю тобі: відійди від зла! Памятаєш, сказано: „Блажен муж, іже не іде на сьвіт нечистивих і на пути грішних не ста“. Віддали ся, осьвіжи душу свою самотою і наповни ся думкою о Господі.... Бо лише гадкою о Нім може чоловік спасти себе від осквернення...

— Не то! — сказав Фома, — менї не спасати ся треба.... або я много согрішив? Другі он.... Менї би порозумнїйшати....

— І порозумнїйшаєш, коли віддалиш ся від сьвіта.... Вийди-но ти на дорогу вільно, на поля, на степи, на рівнини, гори.... вийди та поглянь на сьвіт з волї, здалека....

— Ось! — скрикнув Фома. — Отсе саме я і думаю.... З боку виднїйше!

А Мирон, не обертаючи уваги на єго слова, говорив так тихо, неначеб бесїда ішла о великій тайні, відомій лиш єму, богомольцеви....

— Зашумлять довкола тебе ліси дрімучі солодкими голосами о мудрости Господа; засьпівають тобі птички Божі о сьвятій славі Єго, а степові трави кадять ладаном Пресьвятій Діві Богородици....

Голос богомольця то піднимав ся і дрожав від повноти чувства, то спускав ся до тайного шепоту. Він немов помолоднїв.... очи єго сияли ясно і певно і ціле лице яснїло від щасливої усьмішки чоловіка, що найшов вихід чувств радости своєї і тїшить ся, що єго виливає.

— В кождій травці бє ся серце Господа; кожда комашка, воздушна і земна, дишить сьвятим духом Єго; всюди живий Бог-Господь Ісус Христос! Краса, яка на земли, в полях та в лїсах! Чи був ти на Керженці? Тишина там безподібна, дерева, трави райскі....

Фома слухав, і єго уява, полонена тихим чаруючим оповіданєм, малювала єму ті широкі поля і глухі лїси, повні красоти і тишини, успокоюючої душе...

— Глядиш в небо, лежачи де небудь під корчиком, а оно все до тебе спускає ся, неначе обняти тебе хоче.... На души тепло і тихо радісно, нічого ти не хочеш, нічому не завидуєш.... Так ось і здаєть ся, що на цілій земли лише ти і Бог....

Богомолець говорив, а Фомі єго голос і сьпівуча бесїда нагадували чудові казки старої тітки Амеріси. Він почував себе так,

новане урядників і всї урядничі справи належать до круга діланя ґенерал-ґубернатора. Вношене просьб до сенату під адресою корони зносить ся. Просьби до корони мають вносити ся в приписаній дорозї. Нїколи не будуть увзгляднені просьби, вношені спільно кількома особами, заключаючі забурене публичного спокою, критику правительственних заряджень і т. ин. Право прокуратора сенату, дозваляюче єму відкликувати ся просто до царя зносить ся. В фінляндскім сенатї заводить ся російский язик урядовий. — Тими указами знесено остаточно останки давної фінляндскої конституциї і заведено російске самодержавіє.

Новинки.

Львів дня 3 го жовтня 1902.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пінїньский буде удїляти в недїлю дня 5 с. м. авдиенциї.

— **Іменованя.** П. Мінїстер торговлї іменував почтовими контрольорами старших офиціялів: Влад. Уляновского, Бл. Добровольского і Конст. Фінїка для Перемишля, Анд. Климкевича і Каз. Крамаржевского для Львова, а Ґуст. Шторха для Стрия: також почтових офиціялів: Авд. Тереха, Макс. Дидушиньского і Стан. Качиньского для Львова, Єр. Хлопецкого, Йос. Южинця і Мих. Гавлиньского для Кракова, Кар. Руденьского для Ярослава, Влад Бентковского і Стан. Ястшембского для Станиславова, Генр. Качиньского для Тарнова, Ом. Добряньского для Коломиї, Ант. Ратайского для Бучача і Волод. Тхожевского для Щаковоі.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старшого повітового комісаря дра Каз. Дрогойовского з Тарнова до Львова; повітових комісарів: дра Влад Журовского з Коломиї до Камінки струм., Влад. ґр. Стадницкого з Сянока до Тарнова і Петра Бушиньского з Ніска до Коломиї: концепістів намістництва: Стан. Холоневского з Перемишлян до Нового Санча, Ів. Машковского з Жовкви до Станиславова і дра Генр. Штубенфолля зі Львова до Ниська, а також концептових практикантів намістництва: Ем. Рапного зі Львова до Мостиск, Влад. Клосовского зі Львова до Сянока, Григ. Ярославского зі Львова до Старого Самбора. Ад. ґр. Старженьского з Золочева до Борщева, Генр. Крупского зі Львова до Жовкви, Фил. Ґроса зі Львова до Ланьцута, Влад. Білобжеского зі Старого Самбора до Збаража, дра Тад. Хпонщевского з Нового Санча до Кракова, Арт. Льорета зі Львова до Скалата, Юл. Уейского з Камінки струм. до Самбора, Мар. Дидушиньского з Самбора до Львова, Стан. Товарницкого з Дрогобича до Гусятина, Стан. Шавловского зі Львова до Стрия і Ром. Свитальского зі Стрия до Дрогобича. Дирекция почт і тел. перенесла почтових контрольорів: Ант. Кобздая до Львова, Фр. Фечку до Перемишля і почт. асистента Рих. Макупа до Бучача

† Андрій Качала, парох в Мединї, збараского повіта, брат бл. п. Стефана Качали, упокоїв ся вчера в 73-ім роцї житя а в 47-ім съвященьства. Похорон відбуде ся в суботу. Покійник належав до тих людий, що тихо але невтомимо працюють після своїх сил і своєї змоги на народній ниві; він запомагав щедро народні інституциї як товариство „Просьвіту“, руску бурсу в Тернополи і ин., а жертви, видані Покійником на народні цїли, можна сьміло числити на звиш 50.000 К. Вічна єму память!

— **З „Народної Торговлї“.** З уваги на загальне обниженє стопи процентової від вкладок на книжочки у всїх інституциях фінансових і з уваги на зрівнане опроцентованя давнїйших вкладок з вкладками від дня 1 червня 1902 на книжочки „Народної Торговлї“ вилаченими, рішила управляюча Рада на засїданю з дня 26 вересня 1902, що почавши від дня 1 н. ст. сїчня 1903 від всїх вкладок на книжочки „Народної Торговлї“ буде зачисляти ся 4%. — До сеї постанови управляючої Ради треба додати, що хоч таке обниженє опроцентованя могло би декому із членів „Народ. Торговлї“ здавати ся неоправданим, єсть на дїлї дуже на часї, а поправдї сказавши, „Народна Торговля“ повинна була вже давно обнизити стопу процентову від приниманих вкладок; члени єї чей повинні то зрозуміти, що теперішні часи далеко не такі, щоби можна платити великі проценти від вкладаних капіталів.

— **Руский народний театр** по довшім побутї в Каменцї подільскім, переїздить на кілька представлень до З а л ї щ и к. Перше представлене відбуде ся в суботу дня 4 н. ст. жовтня. Виставлена буде оперета в 4 актах Делїнґера: „Дон Цезар“. — В недїлю 5 жовтня народна оперета в 3 актах М. Кропивницкого: „Пісні в лицях“, ві второк сензацийна драма Тогобочного: „Загублений рай“.

— **У Воли баранецкій** під Самбором єсть на продаж около 100 моргів орної землї. Цїна за морг 600 К. На фільварку Копань також коло Самбора є на продаж 286 моргів землї, а з того припадає 33 морги на сїножата, 80 моргів 15-лїтного зрубу з дубовими насїнниками, 30 моргів орного поля, а проче пасовиско. Положене грунту гарне і до полудня звернене. Близших пояснень удїляє о. Корнилий Грушкевич, парох в Раковій, п. Надиби-Воютичі.

— **Переторг.** Суд окружний в Коломиї оголосив переторг (лїцитацию) маєтности „Геленівка“ на день 27 с. м. рано о 10 год. Цїна викличла 59.013 К.

— **Про найдене трупа Єлїнека** подають віденьскі ґазети таку звістку: Дня 28 вересня около пів до 3 год. по полудни побачили рубачі з Ґіґінґ, Людвик Гайнцль і Едвард Фішер коло Альтенвирт, що щось пливе по Дунаю, як би якийсь труп. Они відвязали зараз лодку і пустились долї водою. Плили може яких 50 метрів, аж до місця, де ріка робить остре колїно. Там филї бють сильнїйше і трупа викидало більше верх води; они зловили єго за ногу і привязали до човна а відтак поплили до берега. Не витягаючи трупа з води, дали знати до війта, а той казав витягнути

як немов би по довшій дорозї в жаркий день цив чисту і студену вохкість лїсного ручая — вохкість, насичену запахом трав і цьвітів, які она обливає.... Перед ним все ширше розкривали ся яркі образи.... ось стежечка в дрімучім лїсї; крізь галузки дерев проникли тонкі проміня сонця і дрожать у воздусї і під ногами подорожного.... Любо пахне грибами і листєм; медовий запах цьвітів, густий аромат сосни невидимо уносять ся у воздусї і проникають в грудь теплою а приятною струєю.... Тишина довкола.... лише птиці сьпівають і тишина та так чудесна, що здаєть ся — і птиці сьпівають в груди твоїй.... Ідеш, не спішучись, і житє твоє іде як сон....

А тут всьо обхоплене сїрою мертвою мракою, і безрадно ми побиваємо ся в нїй, сумуючи за свободою і сьвітлом! Он — засьпівали в низу, ледви чутними голосами нї то пісню, нї то молитву. Опять хтось кричить, лаєть ся. І все глядають дороги...

— Сїм і пів.... сї — їм!

— І нї о чім жури тобі нема — говорив богомолець і голос єго журчав як ручай — кусник хлїба всюди дадуть; а чогож ще тобі, вільному, треба? В сьвітї клопоти як ланцухи путають душу.

— Хорошо ти говориш! — зітхнувши сказав Фома.

— Братчику мій милий, — тихо скрикнув богомолець, ще близше присуваючись до него. — Коли пробудила ся душа, коли просить ся на волю, не засипляй єї насильно, слухай єї голосу.... Нема на сьвітї в єго роскошах нїякої красоти і сьвятости, длячогож підчиняти ся єго правам? В Йоанї Златоустім сказано: правдивий шекинах єсть чоловік! А шекинах то жидівске слово і значить оно „сьвятая сьвятих....“

Отже.... протяжний голос свиставки заглушив єго бесїду. Він прислухав ся живо, встав з канапи і сказав:

— То на пристань свищуть.... злїзати менї туть! Ну, прощай, братику! Дай тобі Господи волї і сили зробити, як хоче душа твоя! Прощай, дорогий!

Він низько поклонив ся Фомі. Було щось женьско-лагідного і мягкого в єго пращальних словах і поклонї. І Фома також низько поклонив ся і завмер, стоячи з опущеною головою, оперши ся рукою о стіл.

— Як будеш в містї, зайди до мене.... — попросив він богомольця, що нетерпеливо глядав ручки від дверий каюти.

— Зайду! я прийду.... пращай! Спаси тебе Христос.

Коли пароход доторкнув ся боком о пристань, Фома вийшов на поміст і став глядїти в долину, в мраку. По містку з парохода ішов нарід, але серед тих темних статий, вкритих густою мракою, він не пізнав богомольця. Всї, що ішли з парохода, були однако неясні і всї скоро щезали з очий, немов тали в сїрій вогкости.... Не видко було нї берега, нїчого твердого, пристань дрожала від руху, викликаного пароходом, над нею колисало ся жовте пятно лїхтарнї, відгомін кроків і людских голосів був глухий.

Пароход відчалив і поволи рушив в пітню. Богомолець, пристань, відгомін людских голосів — всьо нараз щезло, як сон і знов остав лиш один густий омут і пароход, що тяжко в нїм порушав ся. Фома глядів перед себе в мертве море мраки і думав о голубім, безхмарнім і лагідно-темнім небі — де оно?

На другий день коло полудня сидів він в комнатцї Єжова і слухав міских новинок з уст свого товариша. Єжов вилїз на стіл закиданий ґазетами і махаючи ногами, оповідав:

— Розпочав ся виборчий час.... Купецтво висуває на голову твого хрестного вітця, старого дїдька! Як дїдько, він безсмертний.... Хоч єму, здаєть ся, минуло вже півтора сотки лїт. Дочку свою він за Смолїна.... пригадуєш собі, того рудого! Про него говорять, що то порядний чоловік.... але в нинїшних часах порядними людьми називають і розумних падлюків.... тому що людий нема!... Тепер Африкан строїть з себе образованого чоловіка, вже вспів влїзти в інтелїґентне товариство, щось кудись пожертвував і відразу зробив ся видним. З лиця судячи, він злодій першого степени, але буде грати ролю, бо знає міру Н- так, брате, Африкан.... лїберал.... А лїберальний купець, то мішанина вовка і свинї з жабою і змією....

— Пес з ними всїми! — сказав Фома, байдужно махнувши рукою. — Що менї до них? А ти як, все пєш?

— Пю! Чому не маю пити!

На пів одїтий і чірхатий Єжов похожий був на якусь оскубану птицю, котра лише що побила ся і ще не вспіла пережити боєвого запалу.

— Пю, тому що менї треба від часу до часу пригашувати полумінь мого обидженого серця.... А ти, сирий пне, як тлїєш поволи?

— Треба менї іти до хрестного.... — скрививши лице, сказав Фома.

— То іди!

— Не хоче ся.... Стане зараз науки говорити....

— То не іди!...

— Треба....

— А як так, то іди!

— Ну, що ти все дурницї плетеш? — сказав Фома невдоволений. — Неначе — й дїйстно весело єму....

— Менї, їй Богу, весело! — засьміяв ся Єжов і скочив зі стола. — Я-як я вчер ра одного пана виганьбив в ґазетї! А відтак, я чув одну мудру приказку: сидить товариство на березї моря і широко фільософує о житю. А жид каже: „Панове! І чого тілько много ріжного слова? Я вам скажу всьо і відразу: житє наше не варте нї копійки, так як то море, що бушує!“

— Е, дай менї спокій! — сказав Фома.— Пращай... піду...

— Гони! Я нинї високо настроєний і не можу з тобою стогнати.... тим більше, що ти й не стогнеш, а хрївкаєш.

Фома пішов, лишивши Єжова, що сьпівав на цїле горло:

„Греми в барабан і не бій ся“ Барабан!...— ти сам барабан— з роздражненєм подумав Фома, виходячи поволи на улицю.

єго на беріг. Случайно були на місци два Віденцї, котрі зараз здогадали ся, що то буде Єлїнек. При їх очах перешукано одінє на трупі і знайдено доказ, що то дійстно Єлїнек. При трупі знайдено пулярес а в нім два банкноти по 100 зр., три банкноти по 50 К., 1 банкнот на 20 К та кілька листів. На малім пальци лівої руки мав брилянтовий перстїнь. Дальше знайдено при трупі золотий годинник з подвійною кувертою але без ланцушка (здає ся, що коли вода несла трупа, то ланцушок десь зачепив ся і урвав ся); брилянтову шпильку в краватцї, золоті спинки при маншетах, мошонку з дрібними грішми. Годинник станув був на 12 год., отже як раз в тім часї, коли Єлїнека дня 19 вересня виділи послідний раз над Дунаєм. Два робітники в Кремз розповідають, що того дня по 11 год. перед полуднем виділи, як над Дунаєм ходив якийсь чоловік і, то обіруч ловив ся за голову, то прикладав руку до серця.

— **Як погиб Золя.** Віденьский хемік др. Шірґольц затроїв ся був дня 19 січня с. р. ґазом до осьвітлюваня, і мало що тоді не загиб. Він лежав вже зовсім без памяти і ледви єго ще відтерли. Отже він розповідає тепер, що діє ся, коли чоловік надихає ся троячого ґазу, все одно, чи він виходить з печи. Др. Шірґольца знайдено тоді непритомного в постели, єго великий пес так само був затроїв ся, а лиш папузї в клїтцї не було нічого. Отже він каже: Золя хотів встати, але очевидно ноги вже єго не слухали, а відтак при дальшім пробованю стратив притомність та випав горішною частию тїла з постелї на землю. При земли було більше ґазу і то прискорило катастрофу. Підчас моєї пригоди удало ся менї ще було зараз, скоро я лиш по двох годинах спаня пробудив ся, вилїзти з постелї, але коли я схилив ся по виступцї (пантофлї), то стратив притомність і так перележав аж до рана. Здає ся, що мене тоді пес був пробудив, бо я ще раз на хвилинку обудив ся і витягнув руку та зміркував, що лежу на диванї, але неміг ніяк того зрозуміти, чому не можу рушити ся. Відтак стратив я знову притомність і так перележав 40 годин. Мій пес хотів конче видобути ся на двір і драпав до дверий так, що аж сліди лишили ся на них. Моє положенє тоді було о стілько кориснїйше, що ґаз, котрим сьвітить ся, піднимає ся в гору і при земли було єго менше. Пси можуть лекше видержати, але й они так само, як і чоловік, роблять собі пільгу тим, що дістають часто леґкої блювоти.

Телеґрами.

Відень 3 жовтня. Вчерашна Wiener Allg. Ztg. доносить: Нинї о годинї пів до третої по полудни виїхали угорскі міністри з Відня, а спільна конференция під проводом Цїсаря не відбула ся. Лиш оба президенти правительств були на авдиєнциї у Монарха, а відтак нараджували ся з собою майже пів години. Стан угодових переговорів незмінений.

Будапешт 3 жовтня. До будапештеньского бюра кореспонденцийного пишуть з Відня: Угорскі міністри від'їхали вчера з Відня. Угодові конференциї не довели до остаточного полагодженя справи. Полишають ся ще деякі спірні точки, котрі будуть імовірно полагоджені, коли австрийскі міністри прибудуть до Будапешту. Австрийскі міністри виїздять до Будапешту завтра.

Мадрид 3 жовтня. Король не підписав нових постанов войскових. Внаслїдок того міністер війни Вайлєр має подати ся до димісиї.

Париж 3 жовтня. До аґенциї Гаваса доносять з Атен: Вісти, які надходять з Македоиї, викликують тут велике обуренє на македоньский комітет. Часописи остро виступають против провідників ворохобнї.

Курс львівский.

Дня 2-ого жовтня 1902.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	536·—	550
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	340·—	360
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	563·—	572 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95·80	96·50
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	100·—	100·70
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·—	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	97·20
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	96·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	96·20	96·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·40	99·10
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·—	103·70
„ „ „ „ $4^1/_2$ %	100·30	101·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·60	97 3[illegible]
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—
„ „ 4% по 200 кор.	96·40	97·10
„ „ м. Львова 4% по 200К.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова . . . . , . .	76·—	81·—
Міста Станиславова	—·—	— —
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	54·90	55·90
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	27·25	28.25
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	—·—	—.—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	19·25	20.25
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

У Маякина єго стрітила Люба. Чимсь зворушена і оживлена, она нагле явила ся перед ним і живо сказала:

— Ти? Боже мій! Який ти блідий... як змарнів! Хороше, видко, житє ведеш!

І так лице її скривило ся страхом і она майже шептом промовила:

— Аа, Фомо! Ти не знаєш... ось! Чуєш? Дзвонять! Може бути, він...

І дівчина кинула ся з комнати, полишивши за собою у воздусї шелест шовкового одїня і зачудованого Фому, що не всьпів навіть спитати її, де отець? Яків Тарасович був дома. Він, сьвяточно одїтий, в довгім сурдутї і з медалями на грудях, стояв в дверях, розложивши руки і держав ся ними за одвірки. Єго зелені очка їдко окидали Фому і почувши на собі їх погляд, він підняв голову і стрітив ся з ними.

— Здорові були, красний пане! — промовив старець, киваючи з докором головою. — Відки зволили прибути? Хто то так обіссав вас? Чи може... свиня шукає, де калюжа, а Фома, де гірше?

— Нема у вас інших слів для мене? — понуро спитав Фома, глядячи остро на хрестного вітця.

І нараз він побачив, що хрестний отець цїлий здригнув, ноги єго затрясли ся, очи скоро замигали і руки з напруженєм вчепили ся одвірків. Фома подав ся до него, гадаючи, що старцеви недобре, але Яків Тарасович глухим і сердитим голосом сказав:

— Уступи ся... відійди.

І єго лице приняло звичайний вид.

Фома відступив назад і охинив ся рядом з якимсь невисоким і круглим чоловіком, котрий кланяючи ся Маякинови, промовив хрипким голосом:

— Здорові були тату!

— Здо-ров, Тарасе Яковлевичу здоров...— Не відіймаючи рук від одвірків, говорив і кланяв ся старець, розсїяно усьміхаючись.

Збентежений Фома відійшов на бік, сїв на крісло і скаменївши з цікавости, став глядїти широко отвертими очима на стрічу вітця з сином.

Отець стоячи в дверях похитував своїм слабим тїлом, опираючи ся руками у одвірки — і склонивши голову на бік, прижмуреними очима, мовчки глядів на сина.

Син стояв три кроки від него, високо піднявши голову, вже сїду, нахмурив брови і дивив ся на вітця великими темними очима. Чорна, кленовата борідка і маленькі вуси потрясали ся на єго сухім лици, з задертим як у вітця носом і капелюх в єго руцї тряс ся, і зза єго плечий Фома бачив бліде, налякане і радістне лице Люби. Она глядїла на вітця благаючими очима і здавалось, она сейчас закричить. Кілька хвилин всї мовчали і нерушались, придавлені величию того, що відчували. Мовчанє перервав тихий дивно глухий і дрожачий голос Маякина:

— Старенький, ти Тарасе....

Син мовчки усьміхнув ся в лице вітцеви і скорим поглядом окинув єго від голови до ніг.

Отець, відорвавши руки від одвірків, ступив на стрічу синови і нагле захмуривши ся, задержав ся. Тоді Тарас Маякин одним великим кроком станув против вітця і простягнув єму руку.

— Ну... поцїлуймо ся... — тихо сказав отець.

Два старцї судорожно обняли один другого руками, сердечно поцїлували ся і відступили оден від другого. Морщини старшого дрожали, сухе лице молодшого було неподвижне, майже суворе. Поцїлуй не змінив нічого у зверхній стороні тої сцени, лише Любов радісно похлипувала і Фома неповоротно закрутив ся на кріслї, чуючи, що в нїм дух запирає.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).